

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 86/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Pribylom, Dr. Vodú 18, Lučenec, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 42/2014 z 24. septembra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 978/2015 z 22. marca 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 42/2014 z 24. septembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 978/2015 z 22. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod č. k. 7 C 42/2014-42 v procesnom postavení žalovaného, v ktorom sa žalobca domáhal peňažného plnenia z neplatnej zmluvy o nájme nehnuteľnosti, ktorú sťažovateľ ako vlastník polyfunkčnej budovy s ním podľa svojho tvrdenia nikdy neuzavrel, a preto túto skutočnosť namietal v konaní pred všeobecnými súdmi. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 24. septembra 2014 bez prítomnosti sťažovateľa, bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd priznal plnenie žalobcovi. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho označených práv malo dôjsť tým, že mu nebol riadne doručený napadnutý rozsudok krajského súdu napriek tomu, že sa zdržiaval na adrese trvalého pobytu. Podľa jeho názoru odvolací súd taktiež nesprávne právne posúdil vec a rovnako ako okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože sa nezaoberal otázkou prevodu pozemku a spôsobu jeho nadobudnutia, ako ani úmyslom, pre ktorý bol nadobudnutý. Argumentuje takto:

„Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co/978/2015-75 zo dňa 22. 03. 2017 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7 C/42/2014-42. Krajský súd, ako súd odvolací nenariadil pojednávanie na prejednanie odvolania.

Rozsudok Krajského súdu, ako súdu odvolacieho nebol sťažovateľovi do dnešného dňa doručený, aj napriek tomu, že sa zdržiaval na uvedenej adrese na doručovanie.

Sťažovateľ v tejto súvislosti prehlasuje, že o rozsudku Krajského súdu sa dozvedel až z upovedomenia o začatí exekúcie doručeného dňa 30. 08. 2017 od súdneho exekútora JUDr. Štefan Barilik.

Proti exekúcii bol dňa 6. 9. 2017 podaný návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol následne uznesením zo dňa 19. 9. 2017 sťažovateľovi doručený dňa 11. 10. 2017 zamietnutý...

Okresný súd Lučenec, ako prvostupňový súd rozhodol na prvom pojednávaní bez sťažovateľovej prítomnosti a priznal právo žalobcovi a tým sťažovateľa zaviazal k plneniu...

Odvolací súd rozhodol bez nariadeného pojednávania aj napriek tomu, že boli splnené podmienky na prejednanie veci za prítomnosti sťažovateľa podľa ustanovenia § 177 CSP. O nariadenie pojednávania sťažovateľ žiadal v podanom odvolaní z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť procesnej obrany a útoku na Okresnom súde Lučenec.

Odvolací súd svojim rozsudkom potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Odvolací súd nesprávne právne posúdil vec a rovnako, ako okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože sa nezaoberal otázkou prevodu pozemku a spôsobu jeho nadobudnutia, ako ani úmyslom pre ktorý bol nadobudnutý...

Krajský súd v Banskej Bystrici nenariadil pojednávanie na prejednanie odvolania a tak konal v rozpore s ustanovením § 177 CSP.

Odvolací súd svojim postupom fakticky porušil ústavné právo na spravodlivý proces, pretože bolo odňaté právo sťažovateľa vystupovať pred súdom a konať...

Z dôvodu, že došlo k tak závažnému zásahu do práv na strane sťažovateľa, čím bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie, a fakticky znemožnená možnosť sťažovateľa konať a vystupovať (brániť svoje práva) pred zákonným a spravodlivým súdom, sa ocitol v situácii ktorá má pre sťažovateľa likvidačný následok. S ohľadom na už uvedené si sťažovateľ uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- € (slovom tritisíc eur).“

Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a tiež napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnuté rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že zásielka obsahujúca napadnutý rozsudok krajského súdu sa pri jeho doručovaní z adresy bydliska sťažovateľa vrátila s poznámkou, že si ju neprevzal v odbernej lehote. Na základe uvedeného právoplatnosť rozsudku bola vyznačená na základe uplatnenia fikcie doručenia 5. mája 2017. Následne splnomocnený zástupca sťažovateľa (pán [REDACTED]) 26. apríla 2017 osobne nahliadol do súdneho spisu a vyhotovil si kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu. Z toho vyplýva, že najneskôr týmto dňom (26. apríla 2017) sa o napadnutom rozsudku krajského súdu sťažovateľ prostredníctvom svojho zástupcu nepochybné dozvedel.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ uvádza, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu mu nebolo riadne doručené, pričom o zásahu do svojich práv, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha v konaní pred ústavným súdom, sa mal dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie 30. augusta 2017. Zo zistení ústavného súdu však vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 5. mája 2017 s tým, že sťažovateľ si riadne doručovanú zásielku neprevzal v odbernej lehote na adrese svojho bydliska, kde sa podľa vlastného tvrdenia zdržiaval, a doložka právoplatnosti napadnutého rozsudku bola vyznačená aplikáciou zákonnej fikcie doručenia. Zároveň však ústavný súd zistil, že splnomocnený zástupca sťažovateľa nazrel 26. apríla 2017 do príslušného súdneho spisu, pričom si vyhotovil fotokópiu napadnutého rozsudku krajského súdu. Z uvedeného, bez potreby podrobnejšieho skúmania, či boli naplnené podmienky uplatnenia fikcie doručenia napadnutého rozsudku krajského súdu sťažovateľovi, možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že sťažovateľ mal vedomosť o obsahu napadnutého rozhodnutia najneskôr od 26. apríla 2017.

Keďže sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu až 29. októbra 2017, je celkom zjavné, že svoju sťažnosť podal po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Keďže bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018